

Μὰ σὰν τότε, ἔτσι καὶ τώρα διστάζει. Ἄν τὸν ἐμπόδιζε τότε ἡ παιδιακίση δειλία του, τοῦ παραλύει ὅμως κάθε ἐνέργεια τώρα ἡ σκέψις τοῦ Νίκου, ποῦ τοῦ θυμίζει μιὰ ζωὴ ἀξέχαστη γιὰ τὴ χαρὰ, τὰ παιγνίδια καὶ τὴν ἀφροντισιά της, ἀκόμη πειδ συμπαθητικὴ διὰ τὰ μικροβάσανα καὶ τὶς μικρολύπες της. Κι' ἀθέλητα ξαναγυρίζει στὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ μαθητικὰ ποῦ πλέξανε μὲ τὸ ἀργὸ καὶ κανονικὸ βῆμα τους τὰ χρυσᾶ νήματα τῆς ἀγάπης, ποῦ τὸν συνέδεσαν ἀπὸ τότε γιὰ πάντα μὲ τὸν ἄντρα τῆς Λέλας. Μονομιᾶς ἢ λάγνες εἰκόνες ποῦ τὸν ἐτάραξαν σβύνουνε. Ἄλλες γαλανὲς καὶ ἡμερωμένες τοῦ δίνουν τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ κατὰ τὴν πόρτα.

Ἐκείνη τὸν ἀντελήφθη.

— Φεύγεις; τὸν ἠρώτησε προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὸν θυμὸ της.

— Ναί... καληνύκτα.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὴν ξανάκλεισε πίσω του χωρὶς νὰ τὴν πλησιάσῃ σὰν ἄλλοτε νὰ τῆς σφίξῃ τὸ χέρι.

Ἐμεινε λίγες στιγμὲς ἀκόμη ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα. Ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ κατεβαίνει τὶς σκάλες, ἐσηκώθηκε κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Τὸ ἄνοιξε μὲ προσοχὴ κ' ἐπρόβαλε τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της στὸν καθαρὸν ἀέρα. Τῆ στιγμῇ ἐκείνη ὁ Κώστας ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα. Τὸν εἶδε νὰ σηκώσῃ τὸ γιακᾶ τοῦ πανωφοριοῦ του, νὰ χιώσῃ τὰ χέρια του στὶς τσέπες καὶ μὲ βῆμα γρήγορο ν' ἀπομακρυνθῇ, χωρὶς τὰ στρέψῃ κἂν τὸ κεφάλι. Ἦταν ἡ τελευταία ἐλπίς της, ποῦ χανότανε μαζί μὲ τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Ἐμπῆκε μέσα, ἔκλεισε μὲ θυμὸ τὸ τζάμι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ τὸ κλείσῃ κατὰμουτρα, καὶ κτυπῶντας μὲ πείσμα τὸ μικρὸ ποδαράκι της εἰς τὸ πάτωμα ἐψιθύρισε:

— Ὁ βλάκας!...

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπίγραμμα εἰς χήραν

ΤΑ κλάμματα γιὰ τὸν κακὸν τὸν σύζυγόν της τὰ ἴπασε
ἅμα τὸν πῆρε ὁ θάνατος ποῦ δυὸ μαζί ἀνάπανσε.

Γ. Ἀπ.